

СВЪТУЛКА

— Не плачи! . . . Азъ ще те заведа. Искашъ ли? — и бухалтъ я погледна ласкаво презъ очилата си. Видѣ му се твърде млада, хубавичка и добре охранена. И си спомни за своя гладенъ синъ

— Искамъ, но ти знаешъ ли нашата кжца кжде е? — запита свѣтулчицата.

— Зная, зная. Минавалъ съмъ край васъ. Имате градинка отпредъ, нали?

— Да, азъ играехъ въ нея. И защо ми трѣбваше да излизамъ! Ахъ, да бързаме!

— Добре. Но ти си много уморена!

— Да, уморена съмъ. Цѣлата нощъ играхъ.

— Качи се на гърба ми, за да стигнемъ по-скоро.

— По-скоро, по-скоро да стигнемъ, — зарадва се свѣтулчицата, плѣсна съ крилцата си и се покачи на гърба на бухала.

Хвъркна стариятъ бухалъ, и скоро занесе свѣтулчицата, но не у дома ѝ, а въ гнѣздото си на малкото, още голичко бухалче. То бѣше гладно и веднага я лапна.

— Колко е вкусна! — каза бухалчето като се облизваше.

Панчо Михайловъ

ЧУДНАТА СВАТБА

Вдигна сватба Скакалеца —
Зетъ ще става на Щуреца,
Че омръзна му въ полето
Самъ да скита цѣло лѣто.
Тръгна Скокльо — Скакалеца,
Та покани баба Меца,
Кумчо Вълчо, Кума Лиса —
Хемъ ги кани, хемъ го втриса!